

sig om, er, at vi tager fat og gennemfører praktiske Foranstaltninger, som kan bedre Valutaen. Naar den svenske Krone i Øjeblikket staar saa langt højere end den danske og norske, er det, fordi de derovre handler, de har noget at eksportere, som betales med høje Priser. Hvad det for os gælder om, er at finde ud af, hvad vi kan undvære, som vi kan tage Penge ind for. Der er i denne Kornlov peget paa saadanne Ting, selv om de alene ikke er i Stand til at bedre Kursen. Jeg indrømmer, at dette, at vi fik 1 Kr. mere pr. Pund Smør, vilde batte noget, og det er der jo for øvrigt en glædelig Udsigt til, men saa ser man straks det ærede Medlems Parti i Pressen og ved Møder raabe op om, at det kan aldrig gaa, for saa kan vi ikke spise Smør. Man kan ikke baade spise Kagen og sælge den, man maa tage et Standpunkt. Det, vi trænger til i Øjeblikket, er at spise saa lidt som muligt af de Varer, der kan eksporteres, og dermed skabe Indtægt for Landet.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Rasmus Rasmussen) mente i dette Lovforslag at se en Indrømmelse af, at det, vi tidligere havde kritiseret, maatte vi nu bekvemme os til at antage. Deri tager det ærede Medlem fejl. Jeg har i det andet Ting gjort Rede for, at hvad jeg har kritiseret ved en Kornordning, har jeg udeladt af dette Forslag, og det er mig en Tilfredsstillelse, at Flertallet baade i det andet Ting og i dette — skønner jeg — kan give det sin Tilslutning. Det er ikke saaledes, at vi har kritiseret, at vi overhovedet skulde have en Kornlov; det er netop fra vor Side krævet, at vi skulde have en saadan, at vi ikke skulde have det Forhold ordnet ved fuldkommen administrativ Foranstaltning i Ly af 7. August Loven. Det er et Krav, vi har stillet Gang paa Gang, indtil det lykkedes os at faa det gennemført. Naar vi har kritiseret tidligere Kornlove, er det for det første, fordi den Pris, som blev sat paa Brødkornet, Gang paa Gang, Aar efter Aar, var en Strafpris for Dyrkerne af Brødkornet. Vi har ogsaa kritiseret den dyre Administration, og vi har søgt ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag at indskrænke den, forsaavidt det kan anses for forsvarligt.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Rasmus Rasmussen) udtalte dernæst, at naar jeg kunde tænke mig en Eksport af 1½ Mill. Tønder Korn, var det en meget sangvinsk Beregning, og af et andet æret Medlem blev der senere udtalt detsamme: at jeg saa meget sangvinsk paa Situationen. Jeg siger, som jeg altid har sagt, at jeg ser hverken lyst eller mørkt

paa Situationen. Jeg har i de Bemærkninger, som følger med Lovforslaget, gængivet de foreliggende Indberetninger og Oplysninger, og ifølge disse Arealopgørelser og Høstberetninger, sammenstillet med Forbruget ifølge Rationeringen, vil der blive 1½ Mill. Tønder Korn til Eksport. Jeg hævder fremdeles, at det vilde være mindre forsvarligt, om jeg vilde skyde disse Tall til Side og sige: Der foreligger saadanne Oplysninger, men dem skal I ikke bryde jer om, nu skal I høre mit personlige Skøn, og det skal I rette jer efter — i Stedet for at fremlægge, hvad der virkelig foreligger af officielle Indberetninger. Hvorvidt disse Høstindberetninger, der paa nærværende Tid, da Lovforslaget fremlægges og drøftes, naturligvis ikke er af den Beskaffenhed, at man med Sikkerhed kan bygge paa dem, vil holde Stik, kan ingen vide, heller ikke det ærede Medlem. Muligvis er der i Øjeblikket ringe Sandsynlighed derfor. Men naar jeg har opstillet Beregningen, er Grunden ikke den, at jeg ønsker at se sangvinsk paa Situationen, men den, at jeg føler mig bunden til at fremlægge de Oplysninger, der virkelig foreligger paa det givne Tidspunkt.

Det ærede Medlem udtalte fremdeles, at Franskbrødsrationerne var meget smaa. De er det dobbelte af, hvad de har været indtil nu, og vi er dog alle sluppet igennem, uden at det kan siges, at vi er helt afsvækkede. Og naar vi maatte ind paa at have saa smaa Franskbrødsrationer, ved det ærede Medlem jo, at det er, fordi man glemte at rationere i det forrige Høstaar. Det er maaske Grunden til, at der har været saaliden Kritik overfor den Rationering, der blev gennemført, alle har jo fundet sig godt i den og, saa vidt jeg skønner, befundet sig vel ved den, og naar Rationerne nu sættes op til det dobbelte, er der ikke særlig Grund til at beklage sig. Der er ikke Tvivl om, at vi kunde spise meget mere og ogsaa vilde gøre det, hvis Rationeringen blev ophævet, men hvis der menes noget alvorligt med, at vi alle i Fællesskab og hver for sig skal spænde Livremmen ind og sætte Forbruget ned, nytter det ikke at sige, hver Gang der kommer Forslag i saa Henseende: Det kan vi ikke gaa med til, det er for slemt. Vil man ikke høre, maa man føle, vi kan prøve paa at udskyde Tidspunktet, men jo tidligere er der Sandheden i Øjnene, desto bedre for os selv. Det kommer til at gøre meget ondt, og hvad det her drejer sig om, er i Virkeligheden ikke noget, der er værd at tale om. Jeg indrømmer, at overfor de syge, som ikke kan undvære Franskbrød, maa denne Ration ligesaa lidt